

- I. So my so na nasche dobre Slutki nedyrbimy spušćejeć, ani so psched Bohom tychsamych kwalicz; ale
- II. So my pschi tych nasche Dowjerenje samolutzy na Božu Smjelnosz stajicz a schitko jeho Nadzi pschizpicz dyrbimy.

I. Schtož tehodla najpredy tych Pharisiej-
skich nastupa, da bjechu czisami pola tych Zi-
dow runje tajzy, jako we Podjanstwi czi Mi-
chojo; woni mjejachu wošebnu Drastu, wo-
šebne Dny k Poszenju a k Modlenju, a czje-
rjachu teje Sswjatoszje tak wele, so czi drusy
Gzlowekojo luczi Njeschnizy psched nimi bje-
chu. Tehodla mjejachu woni tejj to Meno,
so Pharisiejczy rjekachu. Pharisiejski pak rje-
ka we hebrejskej Ryczi tak wele, jako Wošeb-
nik, kiz so wot drubich Ludzi wotdžjeli, a ze
pschedewschitkimi njeschto wošebne bycz.

Na to Mjesto bjechu czi Zlonizy, runje
tajzy, kajz pola nas czi Schošarjo a Sastoj-
nizy su, kotiz to Zlo pschi Wodach a drube
krajne Dawki sa wjeste Penesy wot tych
Romskich wotnajimachu, a nuzberichu, klo-
czachu potom a drjejachu tych Ludzi, kajz sa-
mi zychu. Tehodla jich tejj kojždy sa lafo-
mnych Bruchaczow, a sa šjawnych Njeschni-
kow dzerzesche, kotiz tajki Samt mjejachu,
we kotrymž woni Lichomstwo czjerjachu, a
tym Ludžom schitku Gzwilu naczinjachu.
Tehodla nebjesche kromyšlenju, so by njech-
tu beš nimi bohabojasny byl, runje kajz krom-
yšlenju nebjesche, so by njechtu beš tymi
Pharisiejskimi sty byl.

Alle nasch luby Knes Krysstus tudy zylje hi-
najsche Rosudjenje sczini, a praji: Ton
Zlonik je fromny a prawy, ton Pharisiejski
pak je Njeschnik, haj, ktemu hišcže jara
wulki a rosny Njeschnik. Pschetoz Lufasch
nam jeho Sadžerjenje tak wopishe, so je
Džiw, a rosno pošluchacz. Pschetoz tak sa-
poczne won to Pschirunanje: Njekotši

bjechu, kiz sami wele do so dzerža-
chu, jako bychu prawi byli, a dru-
hich ja niczo mjejachu.

To staj dwaj rosnej Nepoczinkaj tych
Pharisiejkich, so woni tajzy Ludžo bjechu,
kiz niz jeno do so samych wele dzeržachu,
kotrež bydžishe Njecha dosz bylo, pschetoz
to je czertowski Njech; ale kiz tejj drubich ja
niczo mjejachu. Tudy pomyšl šebi, schto by
tajkemu Ludakej pomhato, dy by won so tejj
runje Sšmercz modlit, a pošit, dokelz ton
Gžert we jeho Wutrobi stajkej Gordošju šej-
dži, so won so sam naduwa, a praji: Dy
bych ja so sam šwjateho nesczinił, da bych
ja dolho na nascheho Boha a Knesa czafacz
dyrbjat. Alle duž pošju ja so tak wele, a mo-
dlu so tak wele, tejj czinju ja to a tamne Do-
bre, kotrež drusy Ludžo neczinja. Ja moj
Džepatk šwjernje dawam, dyž drusy, dyž by-
chu šmjeli, tym Njeschnikam jeno Sštomu
a Pluwu bychu dawali. Alle ja neššym taj-
ki, ja šym bohabojasnišchi.

Tak pschindžetaj tu we tym šwjatym
Mužu taj dwaj najrosnišhaj Nepoczinkaj
romadu, so won tak wulzy jara horby a kro-
bly je, a drubich tak jara nemožnje sanicžuje
a praji, so niczo neššu, hacž Kubež-
nizy, Neprawi, Mandželstwa La-
marjo. Wošebnje pak wotmoluje won te-
ho Zlonika. Ton, praji won, steji tudy, pod-
tlocžuje a drjeje kojždeho, a bere, džež može.
Tajki Štosznik, Bohu budž Džak, ja neššym.
Ja šym pschecziwo temu jedyn žiw Sswja-
ty. Tajka Gordoš je tejj psched tym Sswje-
tom jara rosny Nepoczink, kajz to Pschislo-
wo pokazje, dyž so praji: Ššy ty njeschto,
da budž jo, nech pak drusy Ludžo
tejj njeschto płacza. Kaj da so pak wo-
no psched naschim Knesom a Bohom ma?
Temu dyrbi to wele tawsent mol wjazy na-
pschecziwo bycz, dyž njechtu psched nim tak
krobly a horby bycz ze.